

Tjugosjätte söndagen under året 2023

”Stor i orden men liten på jorden” Vi kan inte alltid lite på vad folk säger, ja, inte ens på vad vi själva kan kläcka ur oss utan att tänka efter. Politikerna ger oss ibland stora utfästelser och löften, som sedan visar sig vara tomma ord. *Fake news* har blivit allt vanligare och vanligare. Allt detta undergräver vår tillit till varandra, till vad vi säger. På sikt kan det få oss att aldrig lita på någon och misstro allt och alla. Därför är det så viktigt att vi som kristna väger våra ord på guldväg och lägger oss vinn om sanningen. I all ödmjukhet får vi försöka att aldrig säga mer än vad vi kan stå för. Att vara fåordig i stället för mångordig är aldrig helt fel. Att lyssna och tiga är ibland det bästa vi kan göra. Samtidigt kan vi alltid kan ropa på den helige Ande i känsliga situationer för att veta hur vi skall reagera eller agera: ”Kom heliga Ande, lägg orden i mun eller lär mig att hålla mun när så krävs”.

Jag förberedde denna predikan på tåget – som jag faktiskt får göra lite då och då – för ibland kan man få inspiration där också. Denna gång var det som så ofta en person som hela tiden talade högt i telefonen utan att ha något viktigt att säga. Jag försökte då låta bli att lyssna, men svadan av ord bröt ibland igenom. Alla dessa onödiga ord som vi blir överösta med kan hjälpa oss att söka tystnaden med större iver. Vi kan faktiskt bevara den inre tystnaden i själens helgedom, även när vi blir överösta av ord och oljud, av brus och dånande musik. Bortom orden, bortom ljuden finns alltid tystnad, stillhet och frid. Innerst inne kan vi bli kvar i tystnad inför det eviga Ordet, som övergår alla andra ord.

I dagens evangelium vill Jesus visa oss hur viktigt det är att inte säga mer än vad vi kan stå för. Våra ord, våra utfästelser, våra löften måste bottna i sanningen, i kärleken, i verkligheten. När Jesus inleder sin liknelse börjar han med orden ”En man hade två söner” (Matt 21:28). När vi hör dessa ord tänker vi nog först på en annan liknelse, den om den förlorade sonen och hans självgode bror. I grund och botten tror jag att vi alla har något av dessa båda bröder inom oss. Vi frestas ibland att lämna fadershuset som den förlorade sonen och ibland att se ner på andra som syndare och dåliga människor som hans bror gjorde. När vi hör dagens liknelse ser vi att vi kan likna båda dessa bröder. Den ene lovar mycket men kommer sedan på skam och gör inte ett dyft. Den andre säger sig inte vilja göra någonting alls för att hjälpa till, men övervinner sedan sig själv och gör ett gott jobb.

Idealet är naturligtvis att vi både säger ja till Guds vilja, till vår livsuppgift och vår plikt och utför detta utan att tveka. Ibland är det mer ärligt och uppriktigt att i all ödmjukhet inte lova för mycket. Samtidigt är det viktigt att alltid ha denna grundtillit till Faderns barmhärtiga kärlek. I alla sina liknelser är det i första hand Fadern som Jesus vill tala om. Det är hans älskade Fader som allt kretsar omkring. Jesus vill öppna vårt hjärta för Faderns skönhet och godhet. Han vill öppna vårt

hjärta så att vi kan ta emot all den kärlek som Fadern vill visa oss. Fadern har alltslags söner och döttrar, Han är till för både onda och goda, ja, också för de ljumma och halvdana. Vi är alla i samma behov av Faderns förlåtelse och omsorg. Det är Jesu glada budskap till var och en: hurdan du än är så behöver du Faderns förlåtande och nyskapande godhet. Jesus vill hjälpa oss att bli honom mer lika, så att Fadern kan känna igen något av sin Son i oss. Frälsningen innebär att Jesus befriar oss från allt det som förminskar och fördärvar vår värdighet och skönhet som Faderns barn, som Guds avbild. Samtidigt måste vi lära oss att ta emot denna nåd och aktivt och målmedvetet ta emot denna nåd och omvända oss allt mer till Jesus, bli honom allt mer lika och finna vårt sanna jag i honom.

”Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus” (Fil 2:5), säger Paulus. Vi får låta den nåd som finns i Jesu Hjärta svämma över och strömma in i vårt inre, så att vår inre atmosfär och miljö förvandlas av hans nåd. Vi får spegla oss i Jesus och ständigt ta vår tillflykt till honom. Dag efter dag kan vi dyka ner allt djupare i hans mysterium som är outtömligt. Samtidigt för han oss då allt närmare till Fadern. Då får vi ta emot den kärlek som Fadern älskar sin Son med. Vi får delta i Treenighetens inre liv och lära känna Gud inifrån. Vi är genom dopet ett heligt tempel där den treenige Guden bor som i sitt hem. Där är vi ständigt föremål för den frälsande och förvandlande kärleken.

”Din skonsamhet och mildhet är det främsta tecknet på din allmakt”, så bad vi i dagens kollektbön. När vi får närma oss Fadern i gemenskap med Sonen är det just detta som överväldigar oss: hans gränslösa, milda godhet. De syndiga och onda är också föremål för hans försyn och omtanke. Hos profeten Hesekiel får vi ytterligare insikt i Guds innersta mysterium: ”om den ogudaktige vänder om och övar rättfärdighet får han leva” (Hes 18:27). Ju mer vi växer in i denna relation med Fadern i gemenskap med hans Son, desto mer blir vi också hemma i sanningen, i verkligheten.

Våra ord återspeglar då vår inre halt. Vi säger då bara det vi kan stå för och garantera. Vi slösar inte med pompösa ordsvall utan blir mer sparsmakade i vårt sätt att tala. Det blir mer i gärning än i ord som vi vittnar om vår tro på den milda, skonsamma godhet som finns i den allsmäktige Faderns hjärta. Vi låter Jesus få leda oss in i den fulla sanningen. Vi låter honom få råda, tala och handla genom oss. Hans ord är alltid sanna och tillförlitliga. Det bästa vi kan göra är att låta honom få komma till tals. Vi faller ner i tyst tillbedjan för hans härlighet. Vi lyssnar med vördnad på varje ord som utgår ur hans mun. Vi gläder oss över att det eviga Ordet har blivit kött och att vi finner allt vad vi söker och längtar efter i honom. Det är hans heliga vilja vi vill göra. Det är i glansen av hans skönhet vi vill bli kvar i bön och överlåtelse, i efterföljelse och obrottslig trohet och lydnad.

